

TARTALOM:

Sükös Pál: A „Téli zsoltár“ Sárospatakon. —
Petró László: Írásmagyarázat. — Polák Géza:
A jó fogalma. — Sükös Pál: A diadalmas élet.
— Fekete Gyula: Csendes órák. (Vers.) —
Anonymus: Tavaszi fényben — Sükös
Pál: Mérlegen . . . — Pataki Sándor: „Székely
regős“. — Széniori hivatal. — Kedves Olvasóink.
— Híreink. — Ravasz László: Gondolatok. —

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap 15.-én.
Előfizetési ára: Egy évre 3 P, félévre: 1:50 P. Egyes szám ára 50 fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak, Főiskola.

„Az élet a maga egészében becsületügy. Nem szabad megvetni, nem szabad elprédálni; nem szabad eladni, vagy eldobni, mert a mi életünk Isten drága kincse, amit a mi becsületünkre bízott. Lehet, hogy nekünk nem drága, de drága Istennek; lehet, hogy nekünk teher, de Istennek — ékkő; lehet, hogy nekünk szennyes rongy, de Istennek: királyi palástja ékes darabja. Reánk bízta Isten ezt az életet, hogy ezzel az ajándékkal kiválasszon, magához emeljen, s az Ő dicsőségének részesévé tegyen. Nem szabad tehát az életet kibányászatlanul, míveletlenül hagynunk. Istent károsítja meg, aki elvonja a földtől a veritékét: kalászos aranyát hagyja a rögök közt; a köttől, a fától, az értől keze munkáját: mindenikben alva marad a kifaragatlan kép; — Istent károsítja meg, aki elvonja az elméktől a tanácsot, a szemek elől a példát, aki megfosztja a szíveket, ezeket a szikkadt, szomjas cserépkorsókat, vigasztalása és biztatása balzsamától. Tartozunk Istennek, egy reánk bízott élet egész tőkájével és minden lehetőségével s kötelesek vagyunk azt naponkinti részletekben híven letörleszteni. Ez a részletfizetés: a munka.“

„Ahol az élet maga lett bűnné, ott az élet maga a legnagyobb büntetés.“

„A kenyér kamat, amit a halálnak fizetünk, míg egyszer az egész tőke esedékes lesz.“

Ravasz László: Gondolatok.

A Sárospataki Ifjúsági Közlöny munkatársai:

Főszerkesztő:
Sükös Pál.

Felelős szerkesztő:
Hegyi József
tanár.

Szerkesztő bizottság:

Polák Géza IV. é., Rácz Zoltán III. é., Kováts Árpád II. é., Pataki Sándor I. éves theol., Zsebese István V. é., Zétényi Elek V. é., Deák Béla VIII. és Ruttkay Kálmán VIII. o. gimn.

Híróvatvezető: Rásky Sándor II. é. th.

Kiadóhivatali főnök: Berecz Árpád III. é. th.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Főszerkesztő:

SÜKÖS PÁL

1941. április hó

Felelős szerkesztő:

HEGYI JÓZSEF tanár

A „TÉLI ZSOLTÁR“

SÁROSPATAKON.*

1848. március 15.-e erőpróbája volt egy halálraszánt és leigázott nemzetnek. Nem szeretnék téves és elbizakodott összehasonlítást tenni a mult és a jelen márciusi ifjúsága között, de úgy érzem, hogy erőpróba volt a sárospataki ifjúság számára is ez a mostani március 15.-e. A szolgálni és értéket adni akarás erőpróbája. Megpróbáltuk a multtal ihletni a jelent, hogy reménykedni tudjunk a jövőben. A multnak ez az ihletése nem a 48-as március mámoros indulója, nem is halálra menetelő seregek harci éneke volt, hanem egy zsoltár, mely a napsugaras nyugat hűvös és félhomályos dómjában fogant meg, hogy testet öltjön egy lázas magyar álmódóban, aki otthagytott kenyeret, katedrát, dicsőséget, hogy ezt a zsoltárt, a magyar élniakarás és tudás ősi dallamát, ha kell el is rabolja az ősi földnek s Erdély ifjúságának.

De Erdély süket maradt s kőszívű. Piperkőc fejedelem és hitvány tanácsosok kárhozatos játéka lett Erdély történelmének egy darabja. Odafenn a palota kártyaszobáiban Erdély sorsát keverte pusztulásba a Nagyságos Fejedelem s míg a nagy erdélyi éjszakában egyedül virrasztott Cseri János, Drábik, a morva, szent örületben vetette a kockát Erdély felett. A Maros kavargó örvénye a fehérvári fekete malom alatt eltemette a csodálatos zengésű Téli zsoltárt és a megnémult énekes roskadt léptekkel indult el a zsenik örök kálváriáján a halál felé.

Egyetemi katedrától egy pajtaszobáig vivő úton ott volt mellette Aletta, a kicsi hollandi virág, aki nem tudott belegyökerezni a kőkemény és rögös erdélyi talajba. Örökké könnyes szeme a távol nyugatot kereste és csak azért tudott megmaradni, mert egy szívbe, János forró szívébe épült élete. S mikor ez a szív egy havas szilveszteri éjszakán megszűnt dobogni, Aletta is utánna ment, hogy gyökértelen élete gyökeret verjen örökre az erdélyi földben. . . . a házsongárdi temetőben.

De ez a zsoltár mégsem vészett a Marosba, csak a dallam változott. A nagy mű, a könyv, a hit és a tudás csodája ha nem is tudta meghódítani a rideg jelent, a fáradt ajkon új dallam fakadt, a megtört szemben új tüzek lobbantak fel és a kolozsvári kisiskolából elindult szárnyalón és diadalmasan ez a zsoltár, hogy meghódítsa a jövődőt: a gyermeket! S azóta ez a zsoltár átzeng évszázadokon, hogy most mi is meghallhattuk és rájöttünk, mint egy régen elfelejtett üzenetre, hogy ez a mi énekünk, rólunk, nekünk és érettünk szól. Így

* A március 15.-iki előadás előtt elhangzott a főszerkesztő Prológusában.

zengett Patakon újra a Téli zsoltár, melynek szövege egyik legnagyobb magyar nevelőnk tragikus története, dallama pedig a legszentebb dallam: erős, vidám és boldog gyermekek győzelmes éneke volt.

Azt szokták mondani, hogy az élet játék és a játék élet. Ugyanegy igazság érmének két oldala. De itt nem játszották az életet, hanem élték a játékot, hogy a Téli zsoltár forró, lüktető, itélő és éltető dallama összedobbanó szívek ritmusában elénkvarázsolta a jövő dalát: a nagyobb hit, nagyobb tudás és nagyobb szeretet diadalát.

Sükös Pál főszerkesztő.

ÍRÁSMAGYARÁZAT.

Textus: Márk 16: 1—8.

Nincs nagyobb kérdése az embernek, amely jobban foglalkoztatja, mint az élet és a halál kérdése. Ha megnézzük emberi mivoltunkat az Ige tükrében, két ellentétes világot látunk egymással szemben. A mi világunk álláspontja az életről: lettünk, ezért meg is kell halnunk. A születés magában hordja a halált, mert a természet rendje szerint egyszer az élet is kimerül, egy-egy alkatrész megkopik, és vége. A másik világ, az Ige világa ezt mondja: meg kell halnunk, hogy életre jussunk. A halál nem a cél, nem a vég, ahonnan nincs út tovább, hanem egy útkeresztvezető, az élet felé vezető útvonalra. Ezt a két világot Krisztus egyeztette össze, a feltámadással. Ő megmutatta, hogy a halálból vezet még egy út és pedig az Atyához.

Ez a tudat határozza meg ezt az életet is. Milyen más az életük azoknak akik a halállal a végét látják mindennek és azoknak, akik hiszik, hogy a halál csak egy megálló a nagy úton. Milyen más a sirhozmenő asszonyok útja visszafelé, amikor siettek a tanítványokhoz. Drága kenetekkel mennek kifelé, hogy megkenjék a holttestet. Gyászuk feketeségén nem tud átütni az élet reménye. Csak az a kérdés foglalkoztatja őket, hogy ki fogja elhengeríteni a követ a sir szájáról. És ime mit látnak itt? Az Ur, akit keresnek, nincs itt, ellenben egy fehérruhás ifjút látnak. A halál helyén nem várták az életet. Megijedtek, de az ifjú megszólalt. Az első szava: ne féljete! Akit kerestek, feltámadott! Nekik ez is elég lenne, de az ifjú szólt tovább: Menjetek el, mondjátok meg a tanítványoknak, hogy feltámadott és Galileában meglátják Őt.

S a három asszony elindult visszafelé azon az úton, amelyen jöttek, és mégis milyen más volt az az út. Idefelé minden kis göröngyöt megérezett a lábuk, minden kis neszre felfigyeltek és belül is gyötrelmekkel voltak tele. De most milyen sima az út, hogy lehet rajta sietni, mert fontos és sürgős az üzenet, a tanítványoknak is meg kell tudni a kellő időben, hogy feltámadt az Ur és Galileába kell menniök, hogy találkozzanak vele, amint megmondta nekik.

Ez a husvétii evangélium nemcsak a sirhoz menő asszonyoknak és tanítványoknak szólt, hanem szól ma is, elsősorban nekem és minden embernek. Azt mondja ez a husvétii evangélium, hogy nekünk nem lehet megállni nagypénteknél, nem lehet, hogy a halál fájdalma és gyásza eltakarja szemünk elől az életet. El kell indulni, ha nehéz, ha küzdelmes, ha fájdalmas is az út, a sirhoz, hogy annál könnyebb legyen az út visszafelé, amikor meghalljuk az angyal szavát: „Nincs itt az Ur feltámadott!” Ha ezt meghallottuk, akkor fogjuk hallani mi

is tovább a parancsot: MenjeteK el, mondjátok meg. Igen, szól ez a parancs ma is. MenjeteK el, vigyéteK az életet oda, ahol már csak a halált, a pusztulást látják, ahol már csak csüggedni, kétségbeesni tudnak az emberek. Rázzátok fel őket, nyissátok fel szemeiket, hogy lássák meg az élet sugarát és az vezesse el őket az Atyához. EmlékeztesséteK őket arra, amit megígért az Úr. Óh mennyi ígélet marad beváltatlanul feledékenységlünk miatt. Ha emlékezni tudnánk, nem volnának eltemetett reményeink, pótolhatatlan veszteségeink, hanem nyereséglünk lenne a szenvedés éppen úgy, mint az öröm, az élet éppenúgy, mint a halál. Akkor lesz áldot a husvét, ha nemcsak egyesek, kis csoportok öröme lesz az élet diadala, hanem mindenkié.

Óh ha egyszer tudnánk vinni a husvétí evangéliumot a milliós városokba, a kicsi falvakba, az irodákba és műhelyekbe és a földbe barázdát hasító emberekhez egyaránt, akkor a sok Isten-káromlás, fegyverzörgés helyett millió és millió ajak boldog bizonyságaként csendülne az ének:

*Nincs már szívem félelmére
Nézni sírom fenekére
Mert látom Jézus példájából,
Mi lehet a holtak porából.*

Amen!
Petró László III. é. lh.

A jó fogalma.

Újszövetségi teológiai tanulmány Grundmann cikke alapján.

Többféle vonatkozásban lehet vizsgálat tárgyává tenni a jó fogalmát, amire az jogosít fel minket, hogy a jó fogalma nem tisztán bibliai fogalom. Találkozunk vele a görög filozófia talaján, ahol Plátonnak éppúgy problémája volt, mint Aristotelesnek vagy a sztoikus filozófiának. Tanulmányomnak ezeket a vonatkozásait most nem kívánom részletesebben fejtegetni, csak ráutalok röviden azokra a végső konzekvenciákra, amelyekre a filozófia és a hellénizmus eljutott a jó fogalmával kapcsolatban, hogy azután ezt a kérdést az Ó- és Újtestámentom talaján vessem fel részletesebben.

A jó fogalmának primitív filozófiai fogalmazását Pláton tisztázta azzal, hogy a jót úgy fogta fel, mint a szépet és igazat magyarázó ideát, mely okos és értelmes cselekedeteket eredményez. Aristoteles szétbontja a jót és beosztva kategóriái közé, azt emberi képességekből nőtteti ki. A jó megvalósulási terében sem egy vallásos igazság vagy gondolat győzelmét látja, hanem az anyagi gondoktól mentes úri embert. A jó fogalma a sztoikus filozófiában szétágazik a hedonizmusnak egy féktelen és egy mérsékelt irányába. Vallásos színezetet ismét csak a hellénizmus talaján nyer, ahol a jó üdvöt jelent. A földöntuli hatalmaktól remegő ember jónak mondja a maga isteneit, hogy így nyerve el a régen óhajtott üdvöt.

1. A jó fogalma az Ótestámentomban.

Az Ótestámentomnak és a zsidóságnak a jó fogalma megegyezik a hellénizmus felfogásával abban, hogy mindakétfő vallásos nimbuszal veszi körül. De van közöttük lényeges különbség is. Az Ótestámentom talaján a személyes Isten-

ről van szó, akinek a jósága megnyilatkozik abban, hogy kijelentett és elválasztott. Az Ótestámentomban „tób“-bal van jelölve ez a fogalom és mint ilyen, mindig a személyes Isten jelzője (I. Krónika 16 : 34, II. Krónika 5 : 13, Zsoltárok 118 : 1.)

Isten a zsidó népet vezeti a történelem folyamán, amelynek célja az üdv elnyerése. Ez pedig csak a törvénynek, mint Isten akaratának betöltése által lehet. Isten jóságának tanuja, hogy kivezeti népét Egyiptomból, (Exodus 18 : 9.) kegyelmének jele, hogy új hazát ad népének (Numeri 10 : 29.). Megtörténik, hogy Izrael elveti magától az Isten jóságát. Jerémiás keserűen említi, hogy nincs semmi értelme a békeség várásának, ha a nép között nincs semmi jó. Nála a jó fogalma eschatológikus színezetet is nyer. Az Ur visszahozza mindazt a jót népe számára, amit megígért. Ézsaiás örömondóról, jóhírmondóról beszél és ez már messiási jellegű.

A zsidó felfogás szerint az ember cselekvésének irányát a törvény határozza meg, mely nem más, mint Isten akarata. Aki ezt teljesíti az jó és az nyer Istentől áldást és üdvöt. A törvény megtartásában az Ótestámentom és a farizeusok szerint közreműködik Isten. A sadduceusok szerint nem.

A bölcsességirodalom hellenisztikus és zsidó elemeket vegyít magában. A Prédikátor könyve jónak tartja az örvendezést és a magunk javának a cselekvését. A bölcsesség megerősítő hatását hangsúlyozza, amelyre nagy szükség van a földön, ahol nincs egy igaz ember sem.

A rabbinusi teológia élénk állítja azt a küzdelmet, melynek porondja az emberi élet s mely küzdelem folyik a jó és a gonosz között. Ha a jó ösztöne uralja a rosszat, akkor az ember részesül az elkövetkezendő világ életében. Ez a jó ösztön Istenhez kötött lelkiismeret, melyet az Isten akaratát élénk állító tóra-parancsolatok szabályoznak. Fontos szerepe van a teológiában a jócselekedeteknek is, amelyek a szeretet cselekedetei Isten és felebarátaink irányában. Aki ezt gyakorolja az jó. Aki csak Isten iránt jó, teremtményei iránt pedig már nem, az lehet igaz ember, de jó nem.

2. A jó fogalma az Újtestámentomban.

a) Az Újtestámentom azt mondja, hogy csak egy jó van, a személyes Isten, Jézus Krisztus Atyja. Isten az üdvöt adja az emberek számára a Jézus Krisztuson keresztül, aki az eljövendő jók főpapja, míg a törvényben az eljövendő jóknak csak az árnyéka van meg. Az eljövendő jókat Krisztusban fogja birtokolni a hívő ember, akinek örök megváltásban lesz része. Ezért önkéntelenül is hálából az élő Isten szolgálatába áll. A megváltott emberen pedig nem lesz hatalma sem a halálnak sem a bűnnek.

Felvetődik a Máté 19 : 17. alapján az, hogy Jézus büntelen volt e vagy nem? Grundmann szerint az eredeti szövegben a kérdés így hangzott: „Miért kérdezel engem a jó felől? A kérdés súlypontja pedig nem azon van, hogy Jézus büntelen, jó volt vagy nem? Hanem Istenről van szó, az Ő jóvoltáról.

b) Egyedül az elkövetkező javak nevezhetők javaknak, mert e földön sem tárgyban, sem személyben jó dolog nincs. Pál is ezen a véleményen van. *Az ember természeti existenciája el van zárva a jótól.* Az ember a jót nem valósítja meg, hanem a rosszat, a halált. Igaz, hogy az ember kapott az Istentől jót és a parancsolatokat, azonban a bűn uralkodik az emberen, úgyhogy nem tud szabadulni a halál elől. Minden ember teljesen halálra méltó. Az Újtestámentom

azonban ember és ember között ismer különbséget erkölcsi tekintetben. (Máté 5:45, 12:34, Róma 13:4.) Ezekből azonban nyilvánvalóan kitetszik, hogy az erkölcsi különbségek relatívak.

c) Krisztusban üdv adatott az embernek és ezzel együtt új életlehetőség: az ember megújulása. (Róma 12:2.) Ez az új életlehetőség annál is inkább megvalósítható, mert maga Isten teremtett minket a jócselekedetekre, gyümölcs-hozásra. (Efézus 2:10, Kolossé 1:10) Pál szerint a jónak az En és a Te között kell megvalósulnia. S ez a jó a szeretet megvalósítása. Ennek megvalósításával a keresztyén ember jó lelkiismeretre tesz szert.

Összefoglalva a mondottakat: a görög filozófiában nagyon sokféle felfogását találjuk a jónak. Jók az ideák és a jó megvalósítására a nevelés által jut el az ember. A jó kategóriákban helyezkedik el. Az ember célja a boldogság. A sztoikusok anyagi, érzéki értéket, hasznot értenek a jó alatt. A hellénizmusban az üdv, a megistenülés a jó és ez is a cél. Csakhogy míg itt személytelen istenségről, addig az Ótestámentomban személyes Istenről van szó s itt az a jó, aki a törvényt betölti. Az Újtestámentomban is az üdv a legfőbb jó, mely a Krisztusban adatik. De mivel az ember nem képes természeti volta miatt az üdvöt megszerezni, Krisztusra támaszkodik és az Ő segítségével nyerheti el azt.

Polák Géza IV. é. hh.

A diadalmas élet.

Háborúk véres igézete alatt, halálraítélt hónapok sötét árnyékában az ember felfokozott igénnyel keresi és akarja megtartani ősi nagy értékét és Istentől kapott ajándékát: az életet! Hiszen minden gondolatunk erre irányul és minden cselekedetünk ezt szolgálja.

De bármennyire is értékes javunk az élet, nem mindegy az, hogy milyen életet élünk. Vannak bizonyos alapfeltételei az életnek, amelyek nélkül minden valamire való ember jobbnak találja a halált, mint az életet. Két pillér roppant ívére épül fel az egyedül emberhez méltó élet: lehessen élni és érdemes legyen élni.

Lehet-e élni? A halál szüntelenül rettentí, támadja és ostorozza az emberi életet. Hiába küzdünk ellene. Egyszer mindnyájunknak elő kell vánszorogni betegágyból vagy habzó serlegek mellől s lehajtani fejünket a halál ölébe, mint egy vérpadra. Egy-két évig küzdhetünk ellene, de száz évig nem és ezer év múlva nemcsak mi, de minden alkotásunk is hamuvá válik. Az élet lehetőségét elrontotta a bűn, melynek kötelees ára a halál.

Ezt a megrontott életet pedig nem érdemes élni. Belekerült a bűn, amely bizonytalanná, kétségessé, átkozottá és verejtékessé tette. Ebben az életben egy ponton eljutunk oda, ahol minden pénzdarab égeti a kezünk, mert sár és vér tapadt hozzá. Minden darab kenyér keserű, mert mások könnye öntözte. Égető Nessus-ing minden ruha, mert az az igazság, hogy egy belőle nem a mienk. Gyökeréig megrontott életünkkel futnunk kell egy olyan világból, ahol minden vád ellenünk szól, mert bűn a gyökere és kárhozat a gyümölcse.

Halálos veszedelembé sodródott életünk csődjében keressük azt a diadalmas életformát, amelyet lehet és érdemes élni. Korok, világnézetek, filozófiai rendszerek az Übermensch-től a marxi kollektív emberig mindent elkövettek azért, hogy rátaláljanak az igazi és teljes életre.

Az ember mindent elkövet azért, hogy tökéletes élet birtokába jusson. Ha valaki magát ezt a földi életet is feláldozza, azért teszi, mert az életnek egy magasabbrendű formáját akarja megszerezni. Ezt az életet pedig egyedül csak a Krisztusban nyerhetjük el, aki a húsvéti feltámadásban a halálraítélt életnek olyan csodálatos metamorfózisát vitte végbe, amely a mi életünk megújulásának is lehetősége. Ebben a töle kapott életben megvan az életnek két alapfeltétele.

Ezt az életet lehet élni, mert ez az élet nem étel és nem ital, nem hatalom és nem földi, hanem lelki élet. A lelket pedig lehet meggyalázní, megszégyeníteni, gúnyolni, de megölni sohasem lehet. A lélek örökké él. Ha Istentől távol a — kárhózatban, ha Krisztusé, az — örökkévalóságban. Diadalmaskodik minden felett, ami változandó és mulandó. Ezt az életet pedig, amely felett nem uralkodik a halál, érdemes élni. Minden tisztaéletű asszony tudja, hogy inkább a halál, mint a gyalázat. Minden férfi tudja, hogy inkább a halál, mint a gyávaság. Aki szereti gyermekét igazán, inkább akarja látni holtan, mint elaljasodva. Aki egész életét Isten szolgálatára tette rá, inkább vállalja a mártírok sorsát, mintsem Júdás legyen. Tisztaság, becsület, szeretet, Isten akarátának való feltétlen engedelmeskedés, azok a pozitív értékek, amelyek nélkül nem érdemes élni, s éppen ezért értük érdemes meghalni.

A keresztyén ember világszemlélete azért olyan diadalmas, mert Krisztusban élete túlnő bűnön és halálon át az örökkévalóságba. Ennek az életnek birtokában lehet csak vérpadra menve énekelni, halálos ágyon újjongani, megáldoztatva győzni. Éppen ezért az igazi élet diadala meghalva a bűnnek — élni!

Sükös Pál IV. é. 1h.

CSENDES ÓRÁK.

(ÁPRILYI OLVASOM.)

Az életem könyv... (Minden oldalára
Én írok méla költeményeket.)

Beburkolva a mult gyászos fátyolába
Csak vágyat sír, és álmokat temet...

Álmodoztam; és így jöttek világra,
Álomból éledt mindegyik dalom:
Vagy néha-néha egy mosoly virága,
Vagy égő láz, vagy néma fájdalom.

Rongyos kötésű könyvnek itt a mérge;
Istennel vívott „Jakób küzdelem“;

Ősöm; csalódás; szebb jövő reménye;
Szerelmi bánat; — mindet itt lelem.

— De ami nékem életem jelenti,
Másnak csak könnyes, véres tintafolt:
—S, „ha nem leszek, nem fogja tudni senki,
Sorsomnak mennyi furcsa titka volt...“

Fekete Gyula VII. o. t.

TAVASZI FÉNYBEN.....

AJÁNLOM: M. S.-NAK.

Álmomban találkoztam Veled. Te nem tudtad, de én éreztem, hogyha nem is akard, jönnöd kell felém. Aztán együtt mentünk. Te és én. Két idegen. Az útunk tündéri országban viitt keresztül. Mellettünk ködös kékségben ibolyatenger hullámozott, körülölelve Téged. Neked illatoztak s mintha hazajöttél volna hozzám, úgy integettek Feléd: ismerősen és kedvesen. Felettünk azurkék palástjába burkolózva egy mesebeli égi király, királyi nemtörődömséggel tékozolta szét kincseit: a fényt és meleget. Hatalmas égi hárfán angyalok játszották a körülöttünk zengő minden-ség dalát s Te némán jöttél mellettem és mosolyogtál. Én fogtam a kezed. Félve, ügyetlenül. Néztem a szemedbe és mindig csak azt suttogtam, hogy szerettek! Akkor Te lehajoltál és letéptél egy ibolyát. És az ibolyák nem sírtak, hanem csengve-bongva, mint ezeryi üvegharang, összenevettek, csak én sírtam, mert valamennyiszer én akartam szakítani Neked, vért hullatott minden virág kelyhe, mintha Ámor oltárán meghasadt szívek vére folya el.

S ekkor vettem észre, hogy csupa vér a kezem. El akartam dugni Előled, de Te észrevetted és be kellett vallanom, hogy gyilkoltam Miattad! Tavaszt . . . álmot . . . szívet . . . szerelmet . . . egy másikét! . . . Érted! Félttem, hogy el fogsz taszítani vagy kinevetsz. De Te nem neveltél. Könnyes lett a szemed. Téptél egy darabot az ingedből, valahonnan a szíved körül és megtörtülted a kezem. Akkor úgy éreztem, hogy örökre az enyém leszel. Te ezt megérezted. Átöleltük egymást és egymás szemébe nézve, inkább csak úgy szemmel esküt tettünk Isten előtt egymás szerelmére . . .

Ugatott egy kutya és Te úgy megrémültél, hogy karjaimba kellett zárjalak, hogy el ne essél. — Nézd milyen csúf, nagy állat — mondtad. — De milyen okosak a szemei és milyen hűséges — feleltem. — De ekkorra már egy kis felhő is megjelent a ragyogó kék égboltozaton és Te fázósan összehúzódtál a karjaimban Az útkanyarban jöttek sokan. Különös, furcsa emberek. Mi odaálltunk az út szélére és néztük, hogy hova mennek. Mindegyik stüvegelt. Jött az egyik s szeme sárgán villant, mikor elhaladt mellettünk. Gyűlölet izott még a mozdulatában is, ahogy maga után húzott egy roppant ekét . . . És jött a másik! Száján fekete átokkal köszönt reánk. És jöttek a többiek Örmóttan csizmások, durva vonásúak. Ráncos arcú anyókák és sivító menyecskek. Jöttek a rojtos nadragúak és húzták maguk után, mint fekete uszályt, megtépázott életüket! Rémműlten kaptál felém és iszonyodva fordítottad el tőlük tekintetedet. Körülöttünk olyan volt minden, mint mikor fűledt melegben sötét árnyával lecsap a vihar. Elborult minden fény és a csilingelő virágtenger helyén, posványos ingovány felett libegtünk, mint az élet üldözött lidércei.

S legvégül jött egy fehérruhás kicsi leány. Nekem úgy tűnt fel, hogy Terád hasonlít. Kacagva, boldogan a nyakadba ugrott és Te nem örültél. Pedig kiderült minden. A nap újra sütött, a virágok illatoztak és Te sírtál. Vigasztaltalak, de tudtam, hogy elvesztettelek.

Mélyről forró, sustorgó fekete felhő jött felénk és újra mosolyogni kezdél. Idegenül, szívtelenül. — Nem mehetsz el még az enyém vagy! — kiáltottam, de azt hiszem magam sem hallottam a hangomat. Csak láttam! . . . Láttam, hogyan távolodsz tőlem niessze, egyre messzebb, mosolyogva, kegyetlenül. Vadul, kétségbeesetten téptem Neked virágokat, hogy legalább utánad szórjam és rémülten láttam, hogy megint véres lett a kezem. Csak később vettem észre, hogy a szívemből hullott a vér, de Te akkor már nem voltál sehol

A tavaszi fény elborult, az álomnak vége lett. Felébredtem! Akkor vettem észre, hogy nem is aludtam, vagy ha aludtam is, igazat álmodtam. Fájót, szomorút: a valóságot! Te távol, messze tőlem élsz, hidegen és idegenül. Rólad csak álmodni merek, mert az álom csak mese, ha fáj és szomorú is s a mesét mindig megbocsátják. Bocsásd meg nekem Te is ezt a mesét, mert semmi egyéb, mint egy csodálatosan szép tavaszi álom! S ha majd egyszer valahol olvasod ezt az írást, dobd el, mert csak a szívem dobog benne . . . S ha tépsz majd valakinek virágot, ne gondold rá, hogy halott szívemnek vére hull a földre . . . S hogy én ki voltam, ne tudd meg soha, ha el is árulna mindent egy csokor ibolya!

Anonymus.

MÉRLEGEN...

Visszatekintünk arra az útra, amelyet megjártunk március 15-ig. Kemény volt és rögs. Kettős szolgálatot akartunk tenni azzal, amit tettünk. Jót adni és jól. Nem a mi feladatunk, hogy e sorok végén végső eredményt írjunk ide, mert a mérleg, amire állunk, a miénk és az lehet hamis. A mérleg azonban bármennyire is önmagunk mérlege, mégis le kell vonnunk munkánk tanulságait saját magunk és az utánunk következők számára.

Amit adtunk, a „Téli szoltár“-t, azzal szolgálatot akartunk teljesíteni. 300 év távlatából, a XVII ik századi Erdély nehéz levegőjű korából akartunk a márt is leleplező tanításokat elmondani. Első perctől kezdve tudtuk azt, hogy kockázatot vállalunk azok miatt a nehézségek miatt, melyek a témából szükségképpen következtek. De mertünk és sikerült. Hogy pedig sikerült — meg kell vallanunk — nem csak mirajtunk fordult meg. Sokak megértő támogatása, tanácsai és jóakarata, de legfőképpen áldozatos munkája eredményezte azt, hogy szolgálni tudtunk olyan eredménnyel, amely hisszük, hogy az utánunk következőknek is biztatás lesz a munkára.

Azok között, akiknek köszönettel tartozunk magáért az est, főleg a „Téli szoltár“ lehetőségéért, elsőnek kell megemlítenünk a theol. akadémiai tanári kart, melynek tagjai szeretettel tették magukévá tervünket és azt a Köziskolaszék ülésén is pártfogolták. Köszönetünket nyilvánítjuk mindazoknak a gimnáziumi tanár uraknak is, akik megértve az ifjúság megmozdulását és tenniakarását, Köziskolaszéken és azon kívül szóban és írásban egyaránt hozzájárultak ahhoz, hogy megvalósít-

hattuk március 15.-i munkaprogrammunkat. Tudjuk, hogy hibáztunk és sokszor csúszott a rendezésbe is hiba. Nem akarjuk ezeket a hibákat azzal menteni, hogy jót akartunk, hanem köszönjük a kritikát is, mert sokszor a kritika jobban tanít, mint a jóakarató elnézés.

Maga a színdarab és annak sikere két olyan kézbe volt letéve, akiknek a neve is elég volt ahhoz, hogy ne kételkedjünk a sikerben. **Boda Béláné**, Boda Béla gimn. tanár úr hitvese vállalta magára a rendező nehéz és kockázatos munkáját és ezt a szolgálatot szokatlan nehézségek között még szokatlanabb tapintattal, hozzáértéssel és — bátran írhatjuk — forró sikerrel oldotta meg. **Boda Béláné** munkájának értékét az fejezi ki, hogy a Mudrány-terem színpadára olyan nivójú játékot varázsolt, ami már több volt mint művészet — maga az élet. **Erdélyi László** gimnáziumi tanár úr a Nemzeti Színház díszleteit varázsolta a nagyszámú nézőközönség elé, ami lényeges együlthetője volt a rendezés sikeres megoldásának. Áldozatot hozott **Erdélyi László** tanár úr azzal a fáradtságot, időt, türelmet nem kimélő munkával, amellyel az ifjúság segítségére jött. Az ő hozzáértése, tanácsai, irányítása és szeretetteljes munkája nélkül fél munkával féleredményt tudtunk volna csak elérni. De köszönet illeti meg a theológus ifjúságnak azokat a tagjait, akik a rendezés és előkészítés munkájában kora reggeltől késő estig kivették részüket.

Munkánk sikeréért sok köszönet illeti azt a szereplő gárdát, amelyik egyedül azért tudott úgy játszani, hogy életet varázsolt a színpadra, mert mindenegyes tagjának szívügyévé lett a „Téli zsoltár“ gondolata. Ha róluk és munkájukról akarunk írni, nem vagyunk zavarban, mert egyformák voltak valamennyien. Mindenki átélte szerepét és ezzel azt hiszem megmondtunk mindent. **Balázs Dalma** Áletta szerepében élénk varázsolta játékával a távol Hollandia törékeny virágát, aki hontalanná tudott lenni, mert szeretett. **Orbán Istránné** Bora szerepének alakításában először mutatta meg azt, hogy lelkének finomsága, játékának meggyező ereje lenyűgöz és úgy ábrázol, hogy predestinálja Őt élővé tenni a legnehezebb színpadi alakok egyikét. **Tömösközy Ilona** Peleinéje nem hozott újat. Akik a szereplőgárdát összeállították, tudták, hogy az Ő alakítása biztos sikert jelent. Ki kell emelnünk éppen nem utolsó sorban **dr. Csapó Lászlónét**, akinek két szerep is jutott és aki mindkettőt minden nehézség ellenére úgy oldotta meg, hogy a legszigorúbb kritika is csak a legnagyobb elismeréssel adózhat szerepléséért. Kat az öreg holland cseléd a maga egyszerűségében éppen olyan hűségesen elevenedett meg játékában, mint Lórántffy Zsuzsánna fejedelmi alakja fenségében. A férfiszereplők közül is mindegyik a teljesítmény maximumát adta. De különösen kettőt kell kiemelniünk. **Bertalan Imrét**, aki Apácai Cseri Jánost elevenítette meg olyan élethűen, hogy még a legkisebb mozdulata is megrázó erejű volt. **Berecz Árpád** Maet mester szerepében szintén olyan játékot adott, amit műkedvelőktől még a legigényesebb közönség sem vár. A kisebb szerepek alakításában is olyan összjáték mutatkozott, ami a darabot meg tudta tartani a női és férfi főszereplők szinte tökéletes játékának nivóján. **Bárány István** Keresztury professzor szerepében, **Petró László** Bese András szerepében együlthetői voltak a jól sikerült előadásnak, amely a pataki közönség igen jóleső dicséretét érdemelte ki.

Végül, de semmiesetre sem utolsó sorban meg kell emlékeznünk a délutáni ünnepségekről. Elsősorban a Mudrány teremben fél 4 órakor tartott ünnepélyt

kell megemlítenünk, amelyet nagy gyakorlattal és hozzáértéssel **dr. Szabó Ernő** főiskolai ének és zene tanár úr rendezett. Az ünnepély művészi részét **dr. Szabó Ernő** főiskolai és **Tóth Károly** tanítóképzőintézeti ének- és zenetanár urak állították össze és vezényelték. Mindkét intézet műsorszámai nagy hatással voltak a március idusát ünneplő közönségre. A délutáni ünnepélyen **Haranghy László** gimnáziumi tanár mondott magas szárnyalású ünnepi beszédet. A délutáni ünnepély után felvonult az ifjúság **Boda Béla** gimnáziumi tanár úr, cserkészparancsnok vezetése alatt a hősi szobor és emléktáblák előtt, ahol **Csorba László** a Hitnehallgatók Egyesülete elnöke és **Arday László** az Erdélyi János gimnáziumi Önképzőkör megbízottja tartottak lelkesítő és eszméltető beszédeket.

Általában azzal a benyomással fejezhetjük be beszámolóinkat, hogy 1941. március 15.-e megnyitotta Patakon az új márciusok sorát, nem a beszédek, hanem a tenniakarás és tenni tudás márciusát.

Sükös Pál főszerkesztő.

„SZÉKELY REGŐS.”

Nem céloim ugyan itt a falumunkát általában ismertetni, de hadd mutassak rá mégis egy pár nem új, de eléggé sohasem hangsúlyozható gondolatra, — (ha főleg csak idézetekben is!)

Az pedig, hogy a székelyudvarhelyi tanítónőképző regőseivel kapcsolatban a sárospataki falu-, de főleg regősmunkáról ne szóljunk. (mint később látni fogjuk), egyenesen lehetetlen.

A „nemzeti lét alappillére”, a „magyar jövő megújulásának letéleményese”, amelyből megtartó erőt meríthetünk, az igazán magyar értékeket; a nyelvet és az ősi magyar kultúrát ma is legtisztábban megőrző nép, illetve az ezzel a fogalommal eggyé forrott falu. Ezeknek az értékeknek a ma és a jövő számára való átmentése és értékesítése minden magyarnak feladata és kötelessége.

„Igy nőtt ellenállhatatlan erővel, egyik évtizedről a másik évtizedre, az utóbbi években szinte hónapról hónapra a csonka ország határain innen is, túl is, jelentőségében a magyar falu.

. . . s az, aki a falu jelentőségének ezt az új látását . . . észrevette és az egész életét uráló látással tette, a magyar ifjúság volt. (21. sz. 116. o.)¹

Ami jellemző az ifjúságnak erre az új irányulására, azaz falu felé fordulására, az az, hogy . . . arra törekedett, hogy . . . a magyar falut valóban azzá tegye, amivé annak, hogy nemzetmentő feladatát elvégezhesse, valóban lennie kell. (22. szám 122. o.)¹

A pataki falumunka a falu kultúrális színvonalának emelésével jegyezte el magát, amint azt több éve működő népfőiskolai tanfolyama, regőscserkészmun-kája a legszebben illusztrálja“ (27. sz. 154. o.)¹

¹ Lásd Dr. Újszászy Kálmán cikkét a Sárospataki Ref. Lapok XXXIV. évf. fenti helyein.

A magyar ifjúságnak a faluért való tényleges munkái közül egyik legerőteljesebb és országSZerte ismert a sárospataki theológus öregcserkészek regős-munkája. Felelősségteljes munka ez, sőt több annál: szolgálat.

Célja nem annyira a magyar értékeknek falura vitele, mint inkább az, hogy felhívja a nép figyelmét arra, hogy milyen kincsek birtokosa ő. Gyöngyöket is mutat, elsősorban azonban utat akar mutatni az addig meg nem látott, vagy eléggé nem méltányolt értékek keresésére és feltárására. „Ajkukon a lekicsinyelt és feledésbe ment magyar nóta a feltámadás diadalát jelenti.” (Turi S.)

Megalakulásukat, regős útjaikat ismertették már Ők, mi most csak legfontosabb és legszebb szolgálatukról emlékezzünk meg, melyet a felszabadult Erdélyben tettek.

A Felvidék visszakerültekor írja az egyik regős: „Miért mentünk regőlni? Az már Patakon oltódott belénk, hogy sokszor megérezzük az idő aktuális voltát. Ugy éreztük, hogy szolgálatot teszünk hazánknak, iskolánknak, de meg a felszabadult testvéreknek is azáltal, ha visszüik ifjú-dalos szívünket, a magyar beszédet, nóát, hogy felejtsék a hosszú szenvedés, a kereszthordozás súlyát és szomorúságát.”²

Körülbelül ez volt az indító most is.

„A theológus regőscsoport az elmúlt három év alatt sok magyar városba és kicsi faluba elvitte Főiskolánk üzenetét, de még sohasem volt olyan boldog és áldott útja, mint a felszabadult Erdélybe s annak ősi testvérkollégiumaiba vezető út

. . . . regősútunk befejeztével azzal a tudattal tértünk haza, hogy nem mi adtunk, hanem mi kaptunk . . .

Egyik célunk volt megismernedni egynéhány székely falu sokat szenvedett népével s odavinni a magyar ének biztató, egyéforrasztó üzenetét . . .

Milyen hamar ment az összeismerkedés a székely falú népével! Egy ének, egy néháy szó s máris egyet érzett a magyar a magyarral . . .

Utunk nagy tanulsága? Regős falumunkánkkal jó úton járunk. Erdélyt a falu népe tartotta meg magyarnak s az erdélyi magyarság legjobbjai vallják azt, amit mi: a magyar jövőt csak a gazdaságilag, szociálisan rendezett, kultúrájában megbecsült és felemelt magyar falura lehet felépíteni.”³

Ezek után lássuk röviden azt a munkaközösséget, amelyik egyrészt ennek az útnak, de főleg és elsősorban pataki indítatásoknak köszönheti megalakulását: a székelyudvarhelyi Ref. Tanítónőképző falu- és ennek keretén belül végzett regős-munkáját.

1940. husvétján öt erdélyi diáklány látogatta meg a dr. Ujszászy Kálmán theol. prof. vezetése alatt működő pataki faluszemináriumot. Velük volt Orbán Magda, a mostani székelyudvarhelyi falumunka vezető tanára is, aki előzőleg már komolyan és céltudatosan készült erre a munkára. (Mint egyetemi hallgató eljárta Gyallay Domokos faluszemináriumába, dolgozott a leányszövetség munká-

² Lásd Bertalan Imre cikkét a Sárospataki Ifjúsági Közlöny LIV. évf. 4. sz. 39–41. o.

³ Lásd Dr. Szabó Ernő cikkét a Sárospataki Ref. Lapok XXXV. évf. 44. sz. 222–223. o.

minden ágában Kolozsvárott, Bukarestben ő indítja meg, Udvarhelyen és Kolozsvárott pedig vezeti a cselédmunkát, tizenöt erdélyi város lidiaköri munkáját irányítja, majd az udvarhelyi képzősökkel kezd Dávid Gyula nt. úr segítségével faluszemináriumi munkát, — a sok akadály miatt egyelőre eredménytelenül.)

Itt látja meg — mint ő maga írja — a falumunka új lehetőségeit s beszélgetésekkel, a patakiak ismertetésével lassan megkedvelteti tanítványaival is a faluszeminárium eszméjét.

Mikor pedig a pateki regődsdiákok ottjártukkal eredményeibenmutatták meg a lelkesen, kedvvel és felelősségteljesen végzett falu- és regősmunka szépségét, megszületik a székelyudvarhelyi Ref. Tanítóképzőintézet VII. és VIII. osztályának *faluközössége és székely regős csoportja*.

MUNKATERVÜKET, amely szerint falumunkaközösségüknek három ága lenne, a következőképpen foglalták össze:

1. Faluszeminárium keretében (tagok: a VII—VIII. o.):

a) Ismertetik a falumunka elméletével foglalkozó könyveket és megbeszélik az ismertetés kapcsán felmerülő kérdéseket.

b) Ismertetik azokat a műveket, melyek faluszemléletet adnak.

c) Folyóiratokból ismertetik a faluval foglalkozó cikkeket.

d) Előadásokban ismertetik és megbeszélik a magyar élet legégetőbb kérdéseit.

e) Felkért előadók ismertetik a falu problémáit.

f) Megbeszélik a vasárnapi cselédmunkát és a falulátogatásokat. Szünidők előtt és után számbaveszik saját falujuk kérdéseit.

2. Falumunka a gyakorlatban:

a) A helyi cselédgondozást és lidiakört vezeti a VIII. o.

b) A megyei ifj. munkát vasárnaponként végiglátogatja a VIII. o.

c) Ennek kapcsán megfigyelik a falu életét és szokásait.

d) A VII—VIII. o. növendékei vidékek szerint beosztva népi szokások leírását gyűjtik, s az egyházi és kulturális problémákat megfigyelik a szünidőkben.

3. Anyaggyűjtő munka (VII—VIII. o.):

a) Önképzőkör keretében csoportokra osztva a három felső osztály feldolgozza a magyar történelmet az irodalom tükrében.

b) A VII—VIII. o. vidéki csoportokra osztva feldolgozza Erdélyt (később az anyaországot, tájegységek szerint: leíró földrajz, a vidék történelmi szerepe, népi mondái, nagy emberei, népművészete.)

c) A VIII. o. Székely Regőscsoportot alakít. Cél: Székelyföld kincseinek ismertetése.

d) A VI. o. bábszínházzal foglalkozik: később kimennek falura.

Az intézet számára levelezés útján barátokat szerzünk, akik anyagilag támogatnának a faluszemináriumban szükséges könyvek beszerzésében. Vándorkönyvtár felállítása szükséges. Távolabbi cél: *székely népfőiskola*.

(Folyt. köv.)

Pataki Sándor I. é. hh.

SZÉNIORI HIVATAL.

A meghirdetett márciusi ódapályá-
zatra beérkezett három mű:

1. „Élet halál márciusa“,
2. „Magyar március“ és
3. „Petőfi“ jeligékkel.

A Sárospataki Ifjúsági Közlöny Szer-
kesztő Bizottságának irodalmi bíráló
bizottsága áttanulmányozva a beérke-
zett ódákat, a következő képpen döntött:

Az első díjat (10 P) a „Petőfi“ jel-
igéjű ódának ítélte, melynek szerzője:
Fekete Gyula VII oszt. tanuló.

A második díjat (5 P) az „Élet-halál
márciusa“ jeligéjű ódának ítélte, mely-
nek szerzője: *Román János II. é. th.*

Megdícsérte a „Magyar március“ jel-
igéjű ódát.

Bertalan Imre főiskolai szénior.

KEDVES OLVASÓINK!

**Köszönettel nyugtázzuk a sáros-
pataki előfizetéseket. 6 pengőt fizetett:**

Dr. Szabó Zoltán. — 3 pengőt fizettek:
Baksy István, Balsay Bertalan, Bálint
József, özv. dr. Batta Istvánné, Benkő
Béla, Bódy Dénes, Boros Adolf, Darányi
Lajos, Dávid Zoltán, Dobozy István,
Ecsedy Lajos, dr. Egey Antal, Erdődy
László, Farkas Elemér, vitéz Füzesséry
Sándor, Hallgató Sándor, Hargitai Zol-
tán, dr. Harsányi István, Harangi László,
Hegy József, Héthy Lajos, dr. Idrányi
László, dr. Izsó Bertalan, dr. Jakob Ká-
roly, dr. Jakó János, Kiss Elek, kókai
Kun Dániel, Kósa Sándor, Koncz Ferenc,
dr. Marton János, dr. Mátyás Ernő,
Maller Sándor, dr. Meczner Béla, Mé-
száros Lajos, Magolcsai Nagy Mihály,
dr. Nagy Barna, Nyitray Lajos, Orbán
István, Palumby Gyula, dr. Szabó Gyula,
Szabó Gyula, dr. Szabó Ernő, Szalay
Róbert, Szathmáry Ferenc, Szívós Géza,
özv. Szilágyi Benőné, id. Szepessy Ist-
ván, Szűcs István, Tártsy Árpád, Tóth

Károly, dr. Trócsányi József, dr. Új-
szászy Kálmán, dr. Urbán Barnabás,
Várszély Béla, özv. Végh Bertalanné,
Vitek Ferenc, dr. Zsiros József.

1·50 pengőt fizettek: Ablonczy György,
Boda Béla, Bódis Lajos, dr. Fisch Ig-
nác, Halász Dénes, Kocsis János, Lázár
Károly, Szabó Károly, Ruszkay András,
Zilahy Lajos.

1— P-t fizetett: Zilahy Ferenc.

Vidéki előfizetések: Mezőssy László
(Z) 10 P, Román Ernő (Azs) 8 P, Kel-
lermann Erich 6 P, Kner Endre (Gyoma)
5 P, dr. Sebestyén Lászlóné 5 P, Ká-
dár Elek (Ózd) 5 P, Nagy Ferenc (Keszt-
hely) 5 P, Horkay István (Sz) 4 P,
Janka János (G) 3 P, Kovács Lajos (T)
3 P, Kovács Károly (Tp) 3 P, dr. Kiss
Lajos (Tn) 3 P, Kovács Lajos (Sz) 3 P,
Kriston Elek (B) 3 P, dr. Kün József
(Acs) 3 P, dr. Patay Pál (Bp) 3 P,
Tóth Pál (Szm) 3 P, Zsoldos Benő (Bp)
3 P, dr. Moskovits Mór (Bp) 2 P, La-
katos István (C) 1·50 pengő.

HIREINK

Lapunk előfizetőinek és olvasóinak Istentől megáldott boldog húsvéti ünnepeket kíván a Szerkesztőség.

— **Egyházfőhatósági látogatás** volt a Főiskolán, Farkasfalvi Farkas Géza egyházkerületi főgondnok, Janka Károly főiskolai lelkesí és dr. gróf Bethlen Pál főiskolai világi gondnok március 16—18. napjain Patakon egyházfőhatósági látogatást tartottak. Az egyházfőhatósági látogatás szomorú mozzanata csak az volt, hogy szeretett Főtiszteletű Püspök Urunk nem jelenhetett meg az Alma Mater falai között. Március 16-án a teológiai, a kis és angol internátusokat látogatták meg. Március 17-én meghallgatták a theol. akadémiai és Tanítóképző-intézeti előadásokat, délután pedig a humán internátust, márc. 18-án pedig a gimnáziumot látogatták meg.

Csendes napok voltak március 7—8. napjain a Tanítóképzőben. Előadást tartottak Harangi László, dr. Kiss Sándor, dr. Erdélyi Dezső, Darányi Lajos. Ábitatott tartottak: Kolláth József és Rózsai Tivadar. Március 9-én a városi templomban az úrvacsoraosztáson vettek részt s ezzel a csendes napok méltó befejezést nyertek. Adja Isten, hogy az elhintett mag teremjen jó gyümölcsöt.

Farkas István püspök úr 25 pengőt adományozott pályatételek jutalmazására. A pályatételek: Prédikáció irandó Erdély visszafoglalása öröme. Isten áldja meg Főtiszteletű urunkat, hogy adományával is még fokozottabb munkára serkenti az ifjúságot!

Látogatás a gimnáziumban. Csorba Zoltán egyházkerületi tanügyi előadó március 27—28-án meglátogatta gimnáziumunkat. Hisszük, hogy jó benyomásokkal távozott.

A családlátogatás ebben a tanévben befejeződött. Ezúton is köszönetet mondunk azoknak a kedves családoknak, akik körükbe fogadtak minket!

Cserediákok voltak a pápai teol. akadémia-ról Paizs József III. éves és Kovács Gyula III. éves teológusok. Helyükre Molnár Lajos IV. é. és Toók Árpád IV. é. teológusok mentek. Isten tegye áldottá itt-tartózkodásukat.

Március 15-ét ez éven is méltó körülmények között ünnepelte meg a Főiskola ifjúsága. A terem befogadó képessége mind a délutáni ünnepélyen, mind az esti előadás-szon kicsinek bizonyult. Az esti előadás szereplői kivétel nélkül megállották helyüket s megérdemelték a közönség tapsait.

A húsvéti vakáció április 5-től április 19-éig tart.

Első diákok a húsvéti ünnepen a Főiskolán Bónis Béla IV. é. és Csorba László IV. é. teológusok.

Elekción a húsvéti ünnepekre április 1-én volt a Főiskolán.

Sárospataki tanárok az árvízkarosultakért. Havi fizetésük 1 százalékát adták a Főiskola tanárai az árvízkarosultak megsegítésére.

A sárospataki gimnázium ifjúsága az árvízkarosultak részére a maga körében 254.78 pengőt gyűjtött.

Március 15—16-án vívőverseny volt a miskolci és pataki diákok között, melyet a patakiak nyertek meg. A pataki csapat tagjai: Kaffka, Petrassy, Sarvay és Siegmund.

A „Téli zsoltár“ Sátoraljújhelyen. A március 15.-i est rendezőségéhez kért intézett az újhelyi ref. egyház, hogy a „Téli zsoltár“-t Újhelyben is adják elő, tekintettel az újhelyi közönség nagy érdeklődésére. A megállapodás szerint május 2-án adják elő a „Téli zsoltár“-t az újhelyi városi színházban.

Vissza!